

Arrest

nr. 210 957 van 15 oktober 2018
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 2 mei 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 april 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 203 395 van 2 mei 2018 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging inzake huidige bestreden beslissing, werd verworpen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor verzoeker en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 juni 2017 werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf in het Maximiliaanpark te Brussel. Er werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld. Diezelfde dag werd aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 12 augustus 2017 werd verzoeker andermaal aangetroffen in illegaal verblijf.

Diezelfde dag herbevestigde de gemachtigde de eerdere bijlage 13, waarbij aan de politie werd gevraagd om aan verzoeker mee te delen dat hij gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 juni 2017.

Op 29 augustus 2017 werd verzoeker opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf en werd hem opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, onder vorm van een bijlage 13.

Op 9 september 2017 werd verzoeker aangetroffen in Zeebrugge, waar hij probeerde illegaal naar Engeland door te reizen. Er werd hem andermaal een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Ook werd een inreisverbod van 3 jaar opgelegd (bijlage 13sexies).

Op 13 december 2017 werd verzoeker aangetroffen in de laadruimte van een voertuig op een snelwegparking, en werd hem andermaal een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, samen met een beslissing tot terugleiding naar de grens en tot vasthouding te dien einde (bijlage 13septies).

Op 14 december 2017 werd verzoeker gehoord in het Centrum voor Illegalen te Merksplas. Verzoeker verklaarde dat hij een internationaal beschermingsverzoek wenst in te dienen bij de Italiaanse overheden. Hij verklaarde geen internationaal beschermingsverzoek te willen indienen in België en stelde te willen doorreizen naar Italië.

Op 7 maart 2018 werd voor verzoeker te Merkplas een verzoek tot internationale bescherming geregistreerd. Op dezelfde dag nog nam de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Uit vingerafdrukkenonderzoek bleek dat verzoekers vingerafdrukken op 23 maart 2017 werden afgenomen in Italië.

Op 20 maart 2018 werden de Italiaanse overheden verzocht, op grond van artikel 13.1 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III-verordening) om de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het beschermingsverzoek van verzoeker over te nemen.

Dit verzoeker werd niet beantwoord binnen de termijn voorzien in artikel 22.6 van de Dublin III-verordening, waardoor Italië met toepassing van artikel 22.7 van de Dublin III-verordening op 21 april 2018 de verantwoordelijke Lidstaat werd voor de behandeling van verzoekers internationaal beschermingsverzoek.

Op 24 april 2018 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten:

naam : J.

voornaam : H.

geboortedatum : (...)1986

geboorteplaats : Onbekend

nationaliteit : Soedan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikelen 13(1) j° 22(7) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer J., verder de betrokkene, die staatsburger van Soedan verklaart te zijn, was op 09.06.2017 en op 09.09.2017 het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 13.12.2017 was hij het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (13septies) en werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas. Hij is niet in bezit van documenten.

Op 14.12.2017 vond te Merksplas een gesprek met de betrokkene plaats met het oog op de beoordeling van een mogelijk risico op een met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) strijdige behandeling (cfr. administratief dossier). De betrokkene verklaarde dat hij Soedan in 2016 verliet, naar Libië reisde en het grondgebied van de lidstaten binnen kwam via Italië. Hij voegde toe dat zijn vingerafdrukken in Italië werden geregistreerd en dat hij naar een kamp in Bologna werd overgebracht. Vanuit Italië vervolgde hij zijn weg naar België met het doel door te reizen naar het Verenigd Koninkrijk. De betrokkene stelde expliciet geen verzoek voor internationale bescherming te willen indienen in België aangezien Italië verantwoordelijk zal zijn voor de behandeling van dat verzoek. De betrokkene verklaarde geen details te willen verstrekken betreffende zijn problemen in Soedan en terug te willen keren naar Italië zodat de Italiaanse instanties zijn vluchtmotieven kunnen onderzoeken. In de evaluatie van de door de betrokkene op 14.12.2017 aangevoerde elementen dd. 18.12.2017 wordt gesteld dat de betrokkene aangaf dat zijn leven in Soedan in gevaar is, dat hij hierover geen nadere uitleg wil verstrekken en geen verzoek voor internationale bescherming wil indienen in België. Hij stelde te wensen dat de Italiaanse instanties zijn vluchtmotieven onderzoeken.

Gezien de betrokkene kenbaar maakte dat hij bescherming nodig heeft dient hij te worden beschouwd als zijnde een verzoeker voor internationale bescherming. Op 07.03.2018 werd te Merksplas een verzoek voor internationale bescherming geregistreerd (bijlage 26).

Op 16.03.2018 werd een gehoor met de betrokkene voorzien, maar hij wenste niet deel te nemen aan dit gehoor.

Dactyloscopisch onderzoek leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 14 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 23.03.2017 vanwege onwettelijke binnenkomst werden geregistreerd in Italië (Trapani).

Op 20.03.2018 werden de Italiaanse instanties met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 verzocht de verantwoordelijkheid voor het behandelen van het verzoek van de betrokkene over te nemen. Vanwege de vasthouding van de betrokkene werd met toepassing van artikel 21(2) van Verordening 604/2013 een spoedig antwoord gevraagd. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(6) van Verordening 604/2013 gestelde termijn van een maand beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) op 21.04.2018 de verantwoordelijke lidstaat werd.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers voor internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke

schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten verzoekers voor internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De vingerafdrukken van de betrokkene werden vanwege onwettelijke binnenkomst geregistreerd in het Italiaanse Trapani.

In het geval van onwettelijke binnenkomst in Italië wordt doorgaans opvang geboden in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang' ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). We wijzen er op dat vele immigranten deze centra na korte tijd verlaten omdat ze Italië als een 'transitland' beschouwen en verder willen reizen. Volgens zijn verklaringen dd. 14.12.2017 werd de betrokkene na binnenkomst overgebracht naar een kamp in Bologna. Vandaar trok hij na onbepaalde tijd noordwaarts.

De betrokkene maakte tijdens het gesprek dd. 14.12.2017 geen gewag van ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem in geval van een overdracht wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het interstatelijk vertrouwensbeginsel zal de betrokkene na overdracht een beschermingsverzoek kunnen indienen in Italië en gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Het EHRM oordeelde in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds dat de situatie van onder meer verzoekers voor internationale bescherming in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en nietgouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van verzoekers voor internationale bescherming, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Verder wensen we te benadrukken dat het EHRM reeds oordeelde dat de overdracht van volwassen verzoekers voor internationale bescherming, ongeacht of ze mannelijk of vrouwelijk zijn en waaronder ook diegenen die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen inbreuk

impliceert op artikel 3 van het EVRM (cfr. EHRM, 30474/14, 04.10.2016, Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk, § 36).

Recente bronnen betreffende de Italiaanse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers zijn het vorig jaar geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, Daniela di Rado, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", laatste update 21.03.2018, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH/OSAR ("Reception Conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy", Bern, augustus 2016, hierna OSAR-rapport genoemd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Een verzoek voor internationale bescherming kan worden ingediend bij de met de grenscontrole bevoegde diensten of bij de daartoe bevoegde diensten ("Questura") als de persoon zich al op Italiaans grondgebied bevindt. Een eerste stap omvat een registratie met onder meer een identificatie, het nemen van een foto en vingerafdrukken ("fotosegnalamento"). Dit wordt gevolgd door een formele registratie van het verzoek bij de diensten van de 'Questura' ("verbalizzazione").

Het AIDA-rapport stelt dat het grootste probleem waarmee "Dublin-terugkeerders" te maken krijgen een probleem is waar alle verzoekers voor internationale bescherming in Italië mee te maken krijgen en verband houdt met de Opvangrichtlijn en de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ("The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions and to possible obstacles to accessing the asylum procedure, which are, however, a problem common to all asylum seekers", pagina 48).

Het rapport meldt dat de Italiaanse instanties enkel in geval van expliciete akkoorden aangeven via welke luchthaven de overdracht dient te worden voltrokken. In geval van impliciete akkoorden is dit niet het geval en worden volgens het rapport de meeste overdrachten voltrokken via de luchthavens van Rome en Milaan Malpensa terwijl de betrokkene vervolgens kan worden verzocht zich aan te bieden bij een "Questura" in bijvoorbeeld Sicilië. De betrokkene moet zelf de reis naar de verantwoordelijke "Questura" ondernemen, wat volgens de auteurs een obstakel vormt op vlak van toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 48). Hieromtrent merken we dat de auteurs niet aan de hand van objectieve gegevens aangeven over hoeveel gevallen het effectief gaat. We benadrukken dat het rapport wel meldt dat van de 702 tussen januari en oktober 2017 via Milaan overgedragen personen 80% werd toegewezen aan de "Questura" van Varese (Lombardije), een regio noordelijk van Milaan (pagina 48). Er werden door de auteurs geen elementen of gegevens aangevoerd die doen veronderstellen dat in het geval van overdrachten via de luchthaven van Rome ook niet een "Questura" in de nabijheid van Rome zou worden aangewezen.

Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat personen, die op grond van de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze zoals de betrokkene nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 48).

Het OSAR-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet zomaar kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("This report describes the situation in Italy based on the examples of Rome and Milan. As there are considerable differences between regions and municipalities, it is not possible to outline the overall situation in the country", pagina 5). Het rapport meldt dat personen, die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden in Italië, een verzoek dienen te doen na overdracht en vervolgens een termijn krijgen om zich aan te bieden bij de verantwoordelijke 'Questura' voor de registratie van het verzoek (pagina 25). Het rapport meldt tevens dat zowel in Rome als Milaan ngo's operationeel zijn die bijstand verlenen aan "Dublin-terugkeerders", waaronder ook diegenen die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden (pagina 25 : "Basically, all people who are transferred to Rome, Milan or Bologna have access to the responsible NGO. However, the NGOs can only support people whose asylum procedure is ongoing or who have not applied for asylum in Italy previously").

Zowel in het AIDA- als het OSAR-rapport worden opmerkingen gemaakt betreffende de mogelijk lange duur tussen de eerste fase, de aanmelding en de tweede fase, de formele registratie (AIDA-rapport, pagina 29 : "In practice, the formal registration might take place weeks after the date the asylum seeker made the asylum application. This delay created and still creates difficulties for asylum seekers who, in the meantime, might not have access to the reception system and the national health system; with the

exception of emergency health care"; OSAR, pagina 18, "Asylum seekers sometimes have to wait a long time until they get a first appointment (fotosegnalamento). This also applies to Dublin returnees who did not apply for asylum in Italy before they were transferred. In Rome, the waiting period can be up to one month. During this time, applicants have no identification and no access to reception or accommodation"). We zijn van oordeel dat bovenvermelde passages doen besluiten dat zich inderdaad problemen kunnen voordoen bij de registratie van een beschermingsverzoek, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat. Het AIDA-rapport geeft aan dat er op dat vlak opmerkelijke regionale verschillen zijn en dat onder meer in Napels de duur tussen aanmelding en formele registratie door de invoering van een digitale (online) procedure werd teruggebracht tot 10 dagen (pagina 30). We zijn tevens van oordeel dat de door beide rapporten geschetste omstandigheden niet wezenlijk verschillen van de feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van de bovenvermelde rechtspraak van het EHRM.

Lezing van beide rapporten leidt volgens ons niet tot het besluit dat personen, die onder de bepaling van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren.

Het Italiaanse systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming bestaat grosso modo uit eerste- en tweedelijnsopvang. In het geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang voorzien in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang' ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). Collectieve eerstelijnsvoorzieningen zijn de CDA- ("Centro di accoglienza") en CARA-centra ("Centri governativi di prima accoglienza") aangevuld met bijkomende plaatsen in de CAS-centra ("Centri di accoglienza straordinaria"). De tweedelijnsopvang bestaat uit de structuren binnen het SPRAR-systeem ("Sistema di Protezione per richiedenti asilo e rifugiato"). Verzoekers verblijven in de eerstelijnsopvang tot ze kunnen doorstromen naar de SPRAR-structuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen.

Het AIDA-rapport meldt dat ondanks de gestage uitbreiding van de capaciteit van het SPRAR-netwerk het gros van de verzoekers voor internationale bescherming nog steeds onderdak werd geboden in CAS-centra (pagina 14).

Verder vinden we in het rapport terug dat Artsen zonder Grenzen bekend maakte dat het in 2017 binnen de groep van dakloze immigranten, die het in Rome bijstand biedt, een toename waarnam van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië werden overgedragen (pagina 74).

Wat "Dublin-terugkeerders" betreft stelt het AIDA-rapport dat personen, die voorheen nog niet werden toegewezen aan een opvangstructuur, toegang hebben tot deze structuren. Er wordt opgemerkt dat het een tijd kan duren voordat effectief toegang tot de opvangstructuren kan worden geboden, maar dat daaromtrent geen gegevens beschikbaar zijn ("Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation", pagina 74).

Betreffende de melding van Artsen zonder Grenzen dat ze meer "Dublin-terugkeerders" aantreffen binnen de populatie dakloze immigranten in Rome kunnen we opmerken dat niet nader wordt geduurd in welke hoedanigheden deze personen terugkeerden en of deze personen daadwerkelijk geen toegang verkregen tot de opvangstructuren.

In het OSAR-rapport wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (pagina 14 : "The reception system in Italy has grown from 5.000 to 120.000 places within four years. There were 105.248 places in state-run reception centres in February 2016 (...) The SPRAR system currently has 2.000 places, with a further 10.000 planned"). Het OSAR-rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" meestal in een CAS-centrum of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk (pagina 30).

Het AIDA-rapport meldt verschillende keren dat de levensomstandigheden kunnen verschillen van centrum tot centrum en dat een aanzienlijk ("notable") aantal CAS-centra levensomstandigheden kent die gelijkwaardig zijn aan die in het SPAR-netwerk (pagina 89).

De auteurs van het OSAR-rapport opperen verscheidene malen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door de door de auteurs aangebrachte gegevens en informatie. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

owel het recent geactualiseerde AIDA-rapport als het OSAR-rapport maken gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen inzake het bieden van opvang en in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten betreffende de opvang en

behandeling van verzoekers voor internationale bescherming in Italië is onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen beschermingsverzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Amnesty International (AI) verwees in een in 2016 verschenen rapport naar omstandigheden in de Italiaanse "hotspots" die een schending van artikel 3 van het EVRM zouden impliceren ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016). Volgens AI maken de Italiaanse instanties zich bij de registratie van de vingerafdrukken van immigranten schuldig aan buitensporig geweld. We benadrukken dat de omstandigheden, beschreven in het rapport enkel betrekking hebben op de registratie van vreemdelingen, die Italië op illegale wijze binnen reisden, in de "hotspots". In het geval van de betrokkene werden de Italiaanse instanties bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene en de betrokkene zal onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan de Italiaanse instanties worden overgedragen. Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene in een van de Italiaanse "hot spots" zal worden ondergebracht.

De non-gouvernementele organisaties "Danish Refugee Council" en "Swiss Refugee Council" deden in het in februari 2017 verschenen rapport "Is mutual trust enough? The situation of persons with special reception needs upon return to Italy" verslag van zes gevallen waarin personen vanuit Denemarken en Zwitserland aan Italië werden overgedragen in de periode van april 2016 tot en met januari 2017. Vier daarvan waren gezinnen met minderjarige kinderen die na overdracht niet meteen in de daarvoor bestemde SPRAR-structuren werden opgevangen, maar eerst in andere vormen van opvang terecht kwamen. We benadrukken dat dit rapport specifiek de aandacht vestigt op personen met specifieke noden zoals gezinnen met minderjarige kinderen. Gezien de betrokkene een volgens zijn verklaringen in 1986 geboren man is zijn de bevindingen van dit rapport ons inzien niet van toepassing op de betrokkene.

Tijdens het gesprek dd. 14.12.2017 maakte de betrokkene geen gewag van gezondheidsproblemen.

In het administratief dossier van de betrokkene vinden we een op 14.12.2017 te Merksplas opgemaakt attest dat stelt dat de betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn en die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Wat het oordeel van het EHRM in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland van 04.11.2014 betreft willen we opmerken dat dit arrest geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan Italië garanties dienen

te worden gevraagd. Het EHRM liet in deze zaak bezorgdheid blijken over de algemene situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Italië, maar benadrukte duidelijk de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. We zijn van oordeel dat naast het enkele feit verzoeker van internationale bescherming te zijn minstens een bijkomende factor van kwetsbaarheid dient te worden aangetoond vooraleer uit het vermelde arrest zou volgen dat in een bepaald geval garanties dienen te worden gevraagd. Een dergelijke bijkomende factor werd in het geval van de betrokkene niet aangetoond.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de een overdracht van de betrokkene aan Italië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat in het geval van de betrokkene geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikelen 13(1) j° 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties."

Tegen deze beslissing diende verzoeker ook een beroep in tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, dat op 2 mei 2018 werd verworpen bij arrest nr. 203 395.

Op 24 april 2018 werd ook beslist tot vasthouding van verzoeker in een welbepaalde plaats, waarna hij op 17 mei 2018 naar Italië werd overgedragen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 13, 21 en 22 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsprincipe als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Hij licht dit middel toe als volgt:

"Zoals blijkt uit de bewoordingen en rechtsgrond van de bestreden beslissing is verzoeker momenteel aangehouden met het oog op een Dublin-overdracht naar Italië.

Artikel 1 van de Dublin III-verordening stelt:

"In deze verordening worden de criteria en instrumenten vastgesteld om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten is ingediend (hierna "de verantwoordelijke lidstaat" genoemd)."

Hieruit volgt dat de Dublin III-verordening slechts toepassing vindt indien effectief een verzoek tot internationale bescherming in één van de lidstaten werd ingediend.

Verzoeker heeft echter nooit een verzoek om internationale bescherming gedaan. Hij gaf integendeel steeds expliciet te kennen in geen geval dergelijk verzoek te willen richten aan de bevoegde autoriteiten.

Met betrekking tot Italië stelt de bestreden beslissing dat verzoekers vingerafdrukken in Italië slechts werden geregistreerd vanwege onwettelijke binnenkomst. Verzoeker bevond zich bijgevolg wel in onwettig verblijf op het Italiaans grondgebied, maar - zoals overigens ook erkend door verwerende partij in de bestreden beslissing - diende hij géén verzoek tot internationale bescherming in.

Ook in België vroeg verzoeker op geen enkel ogenblik asiel aan.

Meer zelfs, verzoeker drukte expliciet en onmiskenbaar zijn wil uit om géén internationale bescherming te vragen in België.

In december 2017, toen verzoeker werd aangehouden, stelde hij expliciet geen verzoek om internationale bescherming te willen indienen in België, zoals ook erkend in de bestreden beslissing.

Dat zijn standpunt sedertdien ongewijzigd is gebleven blijkt onder meer uit het feit dat verzoeker weigerde om elk document met betrekking tot zijn zogenaamde asielaanvraag te ondertekenen, evenals het feit dat hij op 16 maart 2018 resoluut weigerde deel te nemen aan een niet nader bepaald gehoor in verband met deze asielaanvraag.

Het is dan ook duidelijk dat verzoeker in België geen verzoeker om internationale bescherming is.

Het verzoek om internationale bescherming dat aanleiding gaf tot een onderzoek naar de verantwoordelijke lidstaat en de basis vormt van de bestreden beslissing is een die impliciet door verwerende partij werd ingediend, tegen verzoekers wil in. Dit blijkt ook uit de bewoordingen van de bestreden beslissing: "Gezien de betrokkene kenbaar maakte dat hij bescherming nodig heeft dient hij te worden beschouwd als zijnde een verzoeker voor internationale bescherming".

Het concept 'impliciete asielaanvraag' is echter onbestaande binnen het EU-asielacquis. De bewoordingen van de verschillende wettelijke bepalingen laten integendeel geen enkele twijfel bestaan over de actieve rol van het individu in het uitdrukken van zijn wil om asiel te vragen als voorwaarde om een verzoek om internationale bescherming op te starten.

Zowel artikel 2, b) van de Procedurerichtlijn als artikel 2, b) van de Dublin III-verordening en artikel 2, h) van de Kwalificatierichtlijn definiëren een 'verzoek om internationale bescherming' als :

"een verzoek van een onderdaan van een derde land of een staatloze om bescherming van een lidstaat die kennelijk de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wenst en niet uitdrukkelijk verzoekt om een andere, niet onder deze richtlijn vallende vorm van bescherming waarom afzonderlijk kan worden verzocht; (eigen onderlijning).

Een 'verzoeker' is overeenkomstig art. 2, c) Procedurerichtlijn, art. 2, i) Kwalificatierichtlijn en art. 2, c) Dublin III-verordening dan weer "een onderdaan van een derde land of een staatloze die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover nog geen definitieve beslissing is genomen" (eigen onderlijning).

De herschikte Procedurerichtlijn verwijst op verschillende plaatsen naar de actieve rol en wens van de verzoeker :

"wanneer een persoon een verzoek om internationale bescherming doet" (art. 6.1)

"bij autoriteiten die wellicht dergelijke verzoeken ontvangen" (art. 6.1. lid2)

"een verzoek om internationale bescherming willen doen" (art. 8.1).

Overweging 27 stelt eveneens dat "onderdanen van derde landen [...] die hun wens hebben geuit om internationale bescherming te verzoeken, beschouwd worden als personen die om internationale bescherming verzoeken". (eigen onderlijning)

In toepassing van art. 3.1. van de Dublin III-verordening behandelen de lidstaten elk verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze op het grondgebied van een van de lidstaten wordt ingediend"

Overeenkomstig artikel 20.2 van de Dublin III-verordening wordt een verzoek om internationale bescherming geacht te zijn ingediend vanaf ontvangst door de autoriteiten van een door de verzoeker ingediend formulier of een door de autoriteiten opgesteld proces-verbaal.

Ten slotte stelt ook artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet:

"Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek "

Het is dan ook duidelijk dat alle wettelijke bepalingen de wil van de verzoeker om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen als het startpunt van de procedure beschouwen.

De Belgische Staat kan bijgevolg een verzoek om internationale bescherming als impliciet ingediend beschouwen, zeker niet in het geval waarin de verzoeker duidelijk te kennen heeft gegeven dat hij dit niet wenst in te dienen (cf. supra).

De Europese Commissie bevestigde in haar voorstel voor een nieuwe asielprocedureverordening dat "een verzoek om internationale bescherming wordt gedaan wanneer een onderdaan van een derde land of een staatloze aan functionarissen van de beslissingsautoriteit of andere autoriteiten zoals bedoeld in artikel 5, lid 3 of 4, te kennen geeft internationale bescherming te wensen."

Er is geen enkele wettelijke bepaling binnen de Belgische of Europese regelgeving dat een impliciet verzoek om internationale bescherming voorziet.

In lijn met deze wetgeving stelt EASO dat het de keuze van de persoon in kwestie is om géén verzoek tot internationale bescherming in te dienen, zelfs al zouden hier redenen voor zijn. Niemand kan worden gedwongen om een asielaanvraag in te dienen. Ook in dat geval dient het principe van non-refoulement gerespecteerd te worden :

"You may encounter situations where a person who might have protection needs decides not to apply for asylum. It is his/her right of choice and nobody can force him/her to do so. However, remember that in such cases you still have to fulfil some obligation placed upon you under international and EU law, such as: Ensure principle of non-refoulement Nobody can be returned to a country where she/he is at risk of torture, inhuman or degrading treatment or punishment. The non-refoulement principle applies also to persons who are at the border or on the high seas. It entails a requirement to grant the person access to the territory. Any returns should follow established procedures (readmission, return process, etc.), including the required legal safeguards and guarantees. Collective expulsions are forbidden. "(EASO, Practical Guide on Access to the Asylum Procedure", p. 18-19, https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/public/Practical-Guide1_0.pdf)

Aangezien verzoeker expliciet zijn wil heeft uitgedrukt géén verzoek om internationale bescherming in te dienen, kan hij onmogelijk beschouwd worden als verzoeker onder de Belgische en Europese regelgeving.

Gelet op het bovenstaande kan de asielprocedure met inbegrip van de Dublin-procedure dan ook geen toepassing vinden in het geval van verzoeker.

Met deze handelwijze ontnemt verwerende partij verzoeker zijn vrije keuze om al dan niet een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, en treedt zij haar bevoegdheden flagrant te buiten door hem te verplichten toch een 'impliciete' asielaanvraag in te dienen.

Verwerende partij kon geen toepassing maken van de Dublin III-verordening, maar diende integendeel een toetsing aan artikel 3 EVRM uit te voeren in het kader van een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn.

Om deze redenen is de bestreden beslissing manifest onwettig en schendt verwerende partij alle bovenvermelde wetsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.”

In dit eerste middel voert verzoeker in essentie aan dat in casu geen toepassing kon worden gemaakt van de overdrachtsprocedure voorzien in de Dublin III-verordening, nu verzoeker meent dat hij niet kan worden geacht een internationaal beschermingsverzoek te hebben ingediend.

Ter zitting werpt de Raad echter op dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde terug te willen keren naar Italië, zodat de Italiaanse instanties “zijn vluchtmotieven kunnen onderzoeken”.

Bijgevolg stelt de Raad de vraag naar het belang van verzoeker bij dit middel.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Een verzoeker die zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad zou willen bewaren, moet bovendien een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 221.810 en RvS 13 februari 2015, nr. 230.190).

In casu blijkt, zoals supra reeds aangehaald, dat verzoeker in een gehoor op 13 december 2017 uitdrukkelijk heeft aangegeven terug te willen keren naar Italië, zodat de Italiaanse instanties zijn vluchtmotieven kunnen onderzoeken. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier. In een “interne nota” van 18 december 2017 leest de Raad dat verzoeker een vragenlijst heeft overlopen met bijstand van een tolk, waarbij *“betrokkene [...] aan[geeft] dat zijn leven in gevaar is in Soedan maar wil hier geen verdere details over verschaffen. Hij wil geen asielaanvraag indienen in België, maar wel in Italië. Hij wil dat Italië zijn eventuele asielaanvraag behandelt (sic).”* In een verslag van de sociaal assistente van 18 december 2017 leest de Raad: *“Dan [OV nummer van verzoeker] zegt ook vingerafdrukken te hebben in Italië. Hij vindt het onaanvaardbaar dat hij niet naar Italië kan terug gestuurd worden...”* Het gehoorverslag van 13 december 2017 zit eveneens in het administratief dossier waarbij verzoeker op de negende vraag heeft geantwoord dat zijn leven in gevaar is in Soedan en hij daarom niet wil terugkeren naar Soedan. Verzoeker gaat hier in zijn eerste middel volkomen aan voorbij. Door deze uitdrukkelijke verklaring heeft verzoeker wel degelijk aangegeven nood te hebben aan internationale bescherming, doch alleen niet te wensen dat België zijn vluchtmotieven onderzoekt. Tegelijk heeft verzoeker een punt waar hij aanstipt expliciet zijn wil te hebben geuit om geen internationale bescherming in België te willen vragen.

Daargelaten de vraag of het concept “impliciet verzoek om internationale bescherming” steun vindt in de Belgische of Europese regelgeving, blijkt wel dat verzoeker zijn nood aan internationale bescherming expliciet heeft geuit en meer bepaald heeft verklaard dat Italië zijn vluchtmotieven zou moeten onderzoeken.

De Raad ziet dan ook niet in welk belang verzoeker heeft bij zijn eerste middel, waarin hij stelt dat de overdrachtsprocedure in het kader van de Dublin III-verordening niet op hem kon worden toegepast, nu de toepassing van deze procedure er net toe heeft geleid dat verzoeker aan Italië werd overgedragen zodat de Italiaanse autoriteiten zijn vluchtmotieven kunnen onderzoeken.

Dit gegeven werd ter zitting aan een tegensprekelijk debat onderworpen, waarbij de raadvrouw van verzoeker stelde zich naar de wijsheid te gedragen. Hiermee toont verzoeker het vereiste belang bij het eerste middel niet aan.

Ten overvloede merkt de Raad op dat in geval van een tegenstrijdige attitude van verzoeker, met name enerzijds duidelijk de nood aan internationale bescherming verklaren en anderzijds uitdrukkelijk stellen geen internationaal beschermingsverzoek (in België) te willen indienen, men bezwaarlijk aan de

gemachtigde kan verwijten ervoor te opteren gehoor te geven aan de uitgedrukte nood aan internationale bescherming waardoor het geheel aan nationale en Europeesrechtelijke regelgeving met de voorziene waarborgen op hem van toepassing wordt.

Het eerste middel is onontvankelijk.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het handvest), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“1. Ondergeschiedt wenst verzoeker op te merken dat verwerende partij nalaat de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer naar Italië degelijk te onderzoeken, rekening houdend met de algemene situatie in dat land, om zo correct te beoordelen of ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons.1 Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf..EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Bovendien moet dit onderzoek volgens het EHRM, gezien de delicate en evolutieve situatie in Italië, met grote voorzichtigheid gebeuren en op basis van een volledige, rigoureuze en geactualiseerde informatie (EHRM, 4 november 2014, arrest Tarakhel t. Zwiserland).

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing wat betreft de onthaal- en opvangmogelijkheden in Italië niet afdoende, en voerde geen zorgvuldig onderzoek naar de opvangsituatie. Zo maakt verwerende partij zich schuldig aan een selectieve lezing van de bronnen die ze aanhaalt, en schetst ze een té optimistisch beeld van de opvangcrisis in Italië.

2. In de eerste plaats maakt verwerende partij zich schuldig aan een selectieve lezing van de bronnen die ze aanhaalt, en schetst ze een té optimistisch beeld van de opvangcrisis in Italië.

2.1. Betreffende toegang tot de asielprocedure en het daaraan gelinkte opvangsysteem bij aankomst in Italië:

De verwerende partij haalt aan in de bestreden beslissing dat verzoeker toegang zal hebben tot de asielprocedure en het daaraan gelinkte opvangsysteem.

2.1.1. Verzoeker betwist niet dat hij recht heeft om bij aankomst zijn asielaanvraag in te dienen maar verschillende recente rapporten wijzen op de vaak lange wachttijden voor Dublin-terugkeerders die nog geen asielaanvraag hebben ingediend bij hun eerste passage door Italië. Het SFH-rapport, waar verwerende partij naar verwijst in de bestreden beslissing, haalt aan als volgt:

"Asylum seekers sometimes have to wait a long time until they set a first appointment (fotosegnalamento). This also applies to Dublin returnees who did not apply for asylum in Italy before they were transferred. In Rome, the waiting period can be up to one month. During this time, applicants have no identification and no access to reception or accommodation. "

Verwerende partij stelde dat het SFH-rapport enkel de situatie aankaart in Rome en Milaan en dus niet representatief zou zijn voor het hele Italiaanse grondgebied. Verwerende partij lijkt echter te vergeten dat verzoeker op 8 mei a.s. naar Rome zal worden overgevlogen en baseert zich ook niet op recente rapporten die zouden aantonen dat de situatie in de rest van Italië beter is.

Het meest recente AID A-rapport, waarnaar verwerende partij ook in de bestreden beslissing verwijst (zie administratief dossier), stelt met betrekking tot de toegang tot de asielprocedure :

"Severe obstacles continue to be reported with regard to access to the asylum procedure in Italy. Several Police Headquarters (Questure) in cities such as Naples, Rome, Bari and Foggia have set specific days for seeking asylum and limited the number of people allowed to seek asylum on a given day, while others have imposed barriers on specific nationalities. In Rome and Bari, nationals of certain countries without a valid passport were prevented from applying for asylum. In other cases, Questure in areas such as Milan, Rome, Naples, Pordenone or Ventimiglia have denied access to asylum to persons without a registered domicile, contrary to the law. Obstacles have also been reported with regard to the lodging of applications, with several Questure such as Milan or Potenza unlawfully refusing to complete the lodging of applications for applicants which they deem not to be in need of protection. "

[...] "Destitution also remains a risk of asylum seekers. At least 10,000 persons are excluded from the reception system, among whom asylum seekers and beneficiaries of international protection. Informal settlements with limited or no access to essential services are spread across the entire national territory. Médecins Sans Frontières (MSF) has also reported an increase in Dublin returnees among the homeless migrants they assisted in Rome in 2017. "

Specifiek voor Rome stelt ditzelfde rapport:

"In Rome, ASGI has documented limited access to the asylum procedure, with numbers varying from one day to another. In some cases, access is prevented for some nationalities due to a large number of people from the same region present in the Questura on the same day. In addition to a reported practice of allowing a number of about 20 asylum applications by day on the basis of nationality, the Questura of Rome has also requested applicants to present a national passport in order to be admitted.

[...] Where they prevent access to the procedure, Questura do not issue any document attesting the intention of the persons concerned to seek asylum. This exposes them to risks of arrest and deportation. " (p.27-28)

Uit ditzelfde rapport blijkt ook dat het fenomeen van lange wachttijden zich niet beperkt tot Rome en Milaan. Het stelt dat de toegang tot de reguliere opvang (voor nieuwe aanvragers) weken of zelfs maanden vertraging kan oplopen:

"According to the practice recorded in 2016 and 2017, even though by law asylum seekers are entitled to material reception conditions immediately after claiming asylum and the "fotosegnalamento" (fingerprinting), they may access accommodation centres only after their formal registration ("verbalizzazione"). This implies that, since the verbalizzazione can take place even months after the presentation of the asylum application, asylum seekers can face obstacles in finding alternative temporary accommodation solutions. Due to this issue, some asylum seekers lacking economic resources are obliged to either resort to friends or to emergency facilities, or to sleep on the streets" (p.71)

Volgens een recent rapport van Artsen zonder grenzen bedraagt de gemiddelde wachttijd tussen de eerste registratie en de effectieve toewijzing van een opvangplaats gemiddeld anderhalve maand, met pieken tot wel drie maanden (stuk 2, p.11).

De mensonwaardige omstandigheden waarin asielzoekers terechtkomen indien ze noodgedwongen in dergelijke zelf-georganiseerde informele verblijfplaatsen moeten verblijven, worden uitgebreid besproken in het reeds aangehaalde rapport van Artsen zonder grenzen.

Ook het SFH-rapport schetst geen rooskleurig beeld van deze alternatieve opvangvoorzieningen.

"The living conditions for asylum seekers and refugees in squats, slums and on the street are abysmal. They live on the margins of society without any prospect of improving their situation. Their everyday life consists of covering their basic needs, such as searching for food and a place to sleep. " (p.45)

Een voorbeeld van deze alternatieve opvang is het Selam Palace in Rome.

"Many residents of Selam Palace have protection status in Italy, but Dublin returnees also live there "

"A major problem is the lack of drinking water in the building . Residents are therefore forced to buy mineral water. This is expensive, unpractical and unecological. As the building is situated on the outskirts of the city, residents have to make a considerable effort if they want to eat in a charity-run cafeteria in the city centre. They can only do this once a day at most due to the long distances in Rome. Poor nutrition due to a lack of money and insufficient knowledge of available food in Italy often lead to health-related problems, according to Cittadini del Mondo. People often suffer from bone and muscular problems as well as respiratory diseases. (p.42- 43)

Dat het niet uitzonderlijk is dat asielzoekers zich moeten begeven naar de straat of een dergelijk alternatief opvangcentrum kan afgeleid worden uit de volgende passages van het SFH-rapport:

"Especially in Rome, a large number of asylum seekers and people with protection status live in squats and slums." (p.44)

"Many asylum seekers and people with protection status in Rome are homeless." (p.44)

Met betrekking tot Rome, waarnaar verzoeker zal worden gestuurd, stelt het Aida-rapport van maart 2018 het volgende :

"In Rome, after the eviction of the Baobab centre happened on 24 November of 2015 and later in June and September 2016, asylum seekers have been assisted by volunteers in the streets close to Tiburtina station. As reported by MSF, by the end of 2015 there were 105 informal settlements of asylum seekers in Rome. On the occasion of the eviction of the building occupied by Eritrean refugees, which took place in Rome on 19 August 2017, UNHCR denounced the fact that hundreds of people fleeing war and persecution in transit in the city of Rome were forced to sleep on the streets in the absence of adequate reception. Due to the chronic lack of places in reception, makeshift settlements are increasingly set up in abandoned buildings far from the city centre, where hundreds of people live under squalid conditions. "

Andere recente bronnen, waarvan verwerende partij redelijkerwijze kennis had moeten hebben verduidelijken de verregaande crisis in Italië :

MSF, 'Italy: Migrants and refugees on the margins of society', 8 februari 2018 (stuk 3):

"Refugees and migrants live in informal settlements and have limited access to basic services."

[...] "Two years after it was first published, the 'Out of Sight' report is still a sad survey of vulnerability and marginalisation. It describes a situation in which thousands of people who are entitled to refuge and protection do not even have a decent shelter to sleep in, enough food, or access to a doctor," says MSF advocacy officer Giuseppe De Mola. "

[...] The refugee and migrant population is now more widely spread out. This, combined with language and administrative barriers, makes it extremely difficult for them to access social services and healthcare, as well as basics like clean water, food and electricity.

- The Guardian, 'I love Rome, but Rome doesn't love us: the city 's new migrant crisis', 19 februari 2018 (stuk 4):

"In this political climate, Rome 's migrants have few options. Those squatting in the city's empty buildings cannot request residence permits, undermining their right to stay and access to public services.

Baobab Experience, an informal migrant camp, was set up in a car park near Tiburtina station by activists and volunteers in 2015 to provide a temporary solution. In the past two years, it has been cleared 20 times.

Many of the people who live there are recently arrived migrants from north Africa who have not been assigned a reception centre and have received no linguistic or legal support. Increasingly some have been returned to Italy under the Dublin Regulation, which allows European Union member states to return people to the country where they were first registered; others have been in Rome for years and drift between camps when squats are evicted. "

- The Guardian, 'Attacks on immigrants highlight rise of fascist groups in Italy', 6 februari 2018 (stuk 5), waaruit het sterk toegenomen geweld tegen migranten blijkt.

Ten slotte kaarten enkele zeer recente rapporten de problematische situatie voor Dublin-terugkeerders in Italië aan, onder andere omwille van verschrikkelijke omstandigheden en gebrek aan bescherming van de autoriteiten :

Een rapport gepubliceerd in Zwitserland door het platform Human Rights op 12 oktober 2017, getiteld 'l'asile selon Dublin III: les renvois vers l'Italie sont problématiques' (stuk 6) stelt het volgende :

« La Suisse renvoie régulièrement des requérant-e-s d'asile vers l'Italie conformément au règlement Dublin entré en vigueur en décembre 2008 (Dublin III depuis 2013). Pourtant, les conditions de survie dans ce pays dit sûr sont extrêmement précaires pour les requérant-e-s d'asile. Divers rapports et appels d'organisations de la société civile dénoncent les conditions d'accueil en Italie ainsi que le

formalisme excessif des renvois par la Suisse. L'Organisation suisse d'aide aux réfugié-e-s (OSAR) a effectué une nouvelle enquête de terrain et sorti un rapport courant 2016 sur les conditions d'accueils en Italie et l'application par la Suisse des accords Dublin. Selon l'OSAR les «rapports [précédents paru en 2009 et 2013] n'ont pas provoqué jusqu'ici une remise en question fondamentale de la pratique de transferts en Italie au sein des autorités suisses compétentes en matière d'asile. Les autorités et les tribunaux ont trop peu tenu compte des constats résultants du rapport de 2013». L'OSAR souligne que «L'Italie ne dispose toujours pas d'un système d'accueil cohérent, global et durable; l'accueil y est basé sur des mesures d'urgence à court terme et est fortement fragmenté».

Conditions déplorables et absence de protection en Italie

En Italie, les requérant-e-s d'asile - mais aussi les réfugié-e-s reconnu-e-s!- n'ont aucune garantie de pouvoir être hébergé-e-s et bon nombre se retrouvent à la rue après leur renvoi. Malgré une augmentation de leurs capacités d'accueil, celles-ci sont totalement surchargées, si bien que la grande majorité des requérant-e-s se retrouve ainsi à dormir dans des parcs ou des maisons vides, ne survivant qu'à l'aide d'organisations caritatives. En hiver, leur situation devient dramatique.

Selon Caritas Rome, la situation est encore plus précaire pour les «renvoyé-e-s» les plus vulnérables, comme les mineur-e-s, les femmes enceintes, les malades ou les personnes traumatisées. Malgré un statut prioritaire, les centres d'hébergement ne sont pas toujours capables de les recevoir, la liste d'attente étant très longue. Elles se retrouvent donc trop souvent sans protection, sans aide à l'intégration ni accès assuré à l'alimentation ou aux soins médicaux les plus basiques. »

Volgens een rapport van de NGO Rapport de force van 26 augustus 2017 (stuk 7):

« Mi-juillet, cinq Cévenols engagés auprès des migrants ont suivi le parcours de trois dublinés renvoyés vers l'Italie pour y effectuer leur demande d'asile. Un voyage pour les aider dans leurs démarches et vérifier la réalité de leur mise sous protection. Aucun des trois n'a réussi à se maintenir dans le cadre de l'asile. Robert Latapy, un des membres de l'expédition, nous a raconté leur « Enquête en Italie ».

« Nous avons voulu accompagner la demande d'asile en Italie de trois de nos dublinés », explique Robert Latapy, un des initiateurs de l'expédition italienne. Les dublinés sont des migrants dont la demande d'asile en France n'est pas instruite. Les accords Dublin III les obligent à déposer leur demande de protection, dans le premier pays d'Europe où ils sont entrés et ont laissé leurs empreintes. Le plus souvent l'Italie ou la Grèce.

Membre d'un des collectifs de soutien aux migrants des Cévennes gardoises, Robert Latapy se propose, dès le mois de juin, d'aller voir comment cela se passe de l'autre côté de la frontière. Avec une idée en tête : démontrer que les conditions d'accueil en Italie ne permettent pas aux personnes dublinées de prétendre à l'asile dans de bonnes conditions. A ce moment-là, le collectif du Vigan où il milite est confronté pour la première fois à une mesure Dublin. Elle concerne Nour Eddin, un Soudanais hébergé en Centre d'accueil et d'orientation (CAO), prétendant à l'asile en France.

L'objectif du moment est de réunir des preuves pouvant servir pour des recours en annulation devant le tribunal administratif. Mais à la suite de Nour Eddin, la préfecture du Gard enclenche onze autres procédures Dublin à l'encontre de migrants dépendants du CAO du Vigan. Trop tard pour mener l'enquête pour ces onze là. Ils intentent malgré tout des recours, mais sont tous déboutés.

Demander l'asile en Italie : chiche !

Refusant de baisser les bras, Robert Latapy change de cap, et trouve quatre compagnons de route pour l'accompagner. Ils iront en Italie pour suivre des dublinés. Objectif: les aider dans leurs démarches et vérifier les dires de l'administration française sur la réalité de leur prise en charge. « Le secrétaire général de la préfecture du Gard a trouvé honteux que nous mettions en doute les autorités italiennes », se souvient le cévenol. Alors, chiche pour une demande d'asile en Italie, mais sous leur surveillance.

(...) En Italie, ce n'est pas plus simple. « Abdelkarim a été retenu dans une pièce fermée des locaux de la police aux frontières italienne à son arrivée, en début d'après-midi à Rome », raconte Robert Latapy. Le même sort a été réservé à Bereket 24 h plus tard. Une mise sous protection fermée a doublé tour. « Les policiers lui ont présenté des papiers en italien à signer ». Mais, en l'absence d'interprète, il n'a pu les comprendre et a refusé de les parapher. Le traducteur n'est arrivé que le lendemain matin, assurant ses soutiens qui sont restés en contact téléphonique avec leur ami soudanais. Trop tard. Le nouveau

document présenté à Abdelkarim le jeudi est une Obligation de quitter le territoire italien (OQTI). Ce coup-ci il lui est traduit. Il le signe à 15 h, avant d'être relâché moins de cinq heures plus tard.

« Quand tu es à la rue, faire une demande d'asile est difficile »

Quand les cinq Cévenols se présentent à la police des frontières de l'aéroport romain en milieu d'après-midi, les fonctionnaires leur confirment la présence des deux jeunes migrants. Mais ils ne laissent filtrer aucune information sur leur éventuelle sortie. Confrontés à un mur, ils repartent. A 20 h, Abdelkarim a déjà, quitté l'aéroport. Malgré quelques brefs contacts téléphoniques avec ses soutiens lui proposant de le récupérer, il disparaît dans la nature. Le lendemain matin, Abdelkarim est déjà à Milan, 570 km plus au nord. Bereket sort le vendredi et ne donne plus de nouvelles. Les policiers leur ont dit: « Vous avez sept jours pour quitter le pays. Allez à Paris pour faire votre demande d'asile », raconte Robert Latapy. Pour lui, pas de doute, « le rôle de la police dans les aéroports est d'inciter à ne pas demander l'asile en Italie ». Pressés de quitter le pays, avec la crainte d'une expulsion vers le Soudan, ils ont disparu dans la nature.

[...] c'est la démonstration de A à Z de ce que nous voulions montrer », rappelle Robert Latapy. « Des gars pris en charge dans le cadre de l'asile et hébergés en CAO en France, les renvoyer en Italie, c'est une aberration », s'insurge le militant. Concrètement, il aura fallu moins de 48 H pour qu'ils soient exclus de la procédure d'asile pour laquelle l'état français les a envoyés et à laquelle ils s'étaient résolus.

En route pour la clandestinité

Une situation qui semble se répéter, alors que le nombre de dublinés transférés vers un autre pays est passé de 525 en 2015 à 1293 en 2016, selon un rapport de la Cimade. Pour l'association, leur nombre devrait encore augmenter cette année avec le « plan migrants » du gouvernement qui veut généraliser le tri des migrants et rendre effective les mesures d'éloignement. Une tendance confirmée sur le terrain par les collectifs de soutien aux migrants.

Fin juillet, six Soudanais suivis par le collectif Bienvenue Migrants 34 ont été assignés à résidence avec obligation de se présenter quotidiennement au commissariat avec leurs affaires. Expulsés vers l'Italie depuis, quatre d'entre eux sont eux aussi sortis de tout cadre de protection, selon un membre du collectif Héraultais. Es sont maintenant clandestins en Italie comme en France.

De retour en Cévennes, les participants au voyage en Italie souhaitent aujourd'hui témoigner et clamer un « Vous nous avez menti ! » à l'adresse de la préfecture du Gard et du tribunal administratif qui jugent possible l'asile en Italie pour les dublinés. »

Uit de recentste landeninformatie blijkt bijgevolg duidelijk dat de toegang tot de asielprocedure en het opvangnetwerk systematische tekortkomingen vertoont, die door verwerende partij in rekening dienden te worden gebracht bij de beoordeling.

Verwerende partij haalt tot slot ook aan dat in de luchthavens ngo's werkzaam zijn die de Dublin-terugkeerders helpen bij hun aankomst. Uit het SFH-rapport blijkt nochtans dat deze hulp verre van optimaal is.

"In Rome, the responsible NGO has changed almost every year in recent years due to the way contracts are awarded, while in Milan, the same NGO has been in place for years. This is particularly problematic when a new organization receives the mandate, as it must first find its feet and knowledge is wasted. GUS reports that after its contract had expired, it even had to dismantle and remove the deckchairs it had installed. "(p.23)

"According to GUS, the NGO at Rome Airport is informed a month in advance about the exact date and the expected number of transfers from other Dublin countries on a certain day. However, there is no definitive confirmation and no further information is given if the transfer does not take place on that day, for example if the person being transferred lodges a complaint against the Dublin decision in the other Dublin country or goes into hiding, or if the transfer does not take place for some other reason. In addition, the airport NGO is only given very little additional information about the person being transferred. If the person is particularly vulnerable due to physical or mental illness, this makes it more difficult to find adequate care and prepare for their special needs. What's more, the NGO is not always informed about the medical needs of arrivals. " (p.23-24)

Bijgevolg moet geconcludeerd worden dat voor het hele Italiaanse grondgebied wachttijden voor opvang én toegang tot de asielprocedure veelvoorkomend zijn. Verzoeker loopt dus een reëel risico om bij aankomst in Italië zich te moeten beroepen op de alternatieve, niet door de staat georganiseerde, opvangmogelijkheden of op straat te leven. Verzoeker beschikt over geen enkel netwerk in Italië dat hem zou kunnen helpen met een alternatieve vorm van opvang, buiten het systeem dat door de Italiaanse staat wordt georganiseerd.

Verwerende partij liet na garanties te bieden dat verzoeker een snelle toegang zou hebben tot het opvangnetwerk. Voorts blijkt uit de rapporten die verwerende partij zelf aanhaalt, wel degelijk dat er in Italië een structureel probleem is met betrekking tot lange wachttijden vooraleer men toegang kan krijgen tot de asielprocedure en het daaraan gekoppelde opvangnetwerk.

Hierdoor loopt verzoeker het risico om voor langere tijd op straat te moeten overleven, hetgeen gezien het winterweer vanzelfsprekend problematisch is.

In de bestreden beslissing geeft verwerende partij aan dat de problematiek met betrekking tot de toegang tot de asielprocedure een probleem is van alle asielzoekers in Italië en niet enkel van de Dublin-terugkeerders.

Verwerende partij erkent bijgevolg dat het Italiaanse asielsysteem ernstige tekortkomingen vertoont, maar lijkt dit te aanvaarden omdat elke asielzoeker in Italië met deze problematiek kampt. Het is echter niet omdat elke asielzoeker in Italië moeilijkheden heeft bij de toegang tot de asielprocedure, dat dit geen ernstige problematiek meer zou uitmaken voor Dublin- terugkeerders, integendeel.

Ook voor 'reguliere' asielzoekers in Italië vertoont de toegang tot de asielprocedure en het opvangnetwerk ernstige tekortkomingen, waarbij voor Dublin-terugkeerders geen uitzonderingen worden gemaakt.

2.1.2. Daarbij ziet verwerende partij over het hoofd dat verzoeker de toegang zal geweigerd worden tot het opvangnetwerk, omdat hij vertrokken is uit het opvangcentrum in Bologna.

Verzoeker werd bij aankomst in Italië geplaatst in het opvangcentrum van Bologna, dat hij nadien verlaten heeft om zijn tocht naar het Verenigd Koninkrijk verder te zetten. Dit wordt niet betwist door verwerende partij, aangezien ze dit zelf aangeeft in de bestreden beslissing.

Uit het AIDA-rapport blijkt dat Dublin terugkeerders die eerder in een opvangcentrum hebben verbleven in Italië maar daar zijn vertrokken, problemen zullen krijgen bij hun terugkeer naar Italië. Hen wordt immers de toegang tot het opvangnetwerk onzegd:

"If returnees had been placed in reception facilities and they had moved away, they could encounter problems on their return to Italy for their new accommodation request. Due to their first departure, in fact, and according to the rules provided for the withdrawal of accommodation (see Withdrawal of Reception Conditions), the Prefect could deny them new access to the reception system. " (p.74)

[...] "According to LD 142/2015, when asylum seekers fail to present themselves to the assigned centre or leave the centre without informing the authorities. the centre managers must immediately inform the competent Prefecture. In case the asylum seeker spontaneously presents him or herself before the police authorities or at the accommodation centre, the Prefect could decide to readmit the asylum seeker to the centre if the reasons provided are due to force majeure. unforeseen circumstances or serious personal reasons as the ground to be readmitted to the centre.²⁶⁴ Moreover, while assessing the withdrawal of reception conditions, the Prefect must take into account the specific conditions of vulnerability of the applicant.

[...] Moreover, the law does not clarify what is meant by "serious violations" of the accommodation centre's internal rules and, according to ASGI, this has allowed Prefectures to misuse the provision revoking reception measures on ill-founded grounds." (p.76-77)

Ondanks het feit dat deze informatie zich in het AID A-rapport bevindt dat verwerende partij zelf inroept, hield verwerende partij hier op geen enkel moment rekening mee, hetgeen een onzorgvuldige handelwijze is.

Deze informatie wordt bevestigd door het SFH rapport dat verwerende partij in de bestreden beslissing uitgebreid citeerde:

"The accommodation situation is problematic for people who already lived in a centre before they continued their journey. If people leave the centre, they are legally required to obtain authorization to be absent from the centre beforehand. If a person leaves the centre without giving notification, it is assumed that they have left of their own free will and they lose their right to a place. 122 They can regain this right under certain conditions if they make an appointment at the prefecture and explain why they left the centre. 123 The prefecture then decides whether the person can be readmitted. Until that time, the person does not have access to a state-run accommodation facility. 124 If the prefecture rejects readmission to the system, there is no alternative accommodation provided by the state. If a person is readmitted to the system and there is a scarcity of beds, they are put at the end of the waiting list, unless their situation is an emergency, for example if they are particularly vulnerable. (p.26)

De twee bronnen waarop verwerende partij zich beroept om haar beslissing te onderbouwen omtrent de opvangmogelijkheden voor verzoeker in Italië, geven dus beiden aan dat er voor Dublin terugkeerders die reeds opvang genoten in Italië, een gegronde risico bestaat om geweerd te worden uit het opvangnetwerk, waardoor ze in mensonwaardige omstandigheden op straat zullen belanden.

Verwerende partij maakte zich schuldig aan een fragmentarische en intellectueel oneerlijke lezing van beide rapporten door met deze informatie geen rekening te houden, hoewel verwerende partij perfect op de hoogte was van het feit dat verzoeker reeds eerder opvang had genoten in Italië.

2.2. Betreffende de kwaliteit en capaciteit van de opvang zelf

Zelfs indien verzoeker toegang zou krijgen tot het opvangnetwerk blijkt in de praktijk uit het recente SFH-rapport echter dat deze opvangmogelijkheden niet aan de vraag te kunnen voldoen en zijn de bestaande opvangplaatsen van ondermaatse kwaliteit. Deze opvangmogelijkheden worden hier verder overlopen.

2.2.1 Eerst en vooral kunnen Dublin-terugkeerders in Italië niet langer meer gebruik maken van speciaal voor hen ingerichte opvangplaatsen. Het meest recente rapport van SFH stelde het volgende:

"The FER projects set up specifically to accommodate people returned to Italy under the Dublin Regulation expired in summer 2015 without replacement. Subsequent projects under the current EU fund AMIF should come into force in August 2016, according to GUS. The project is scheduled to last 24 months. (p.26)

De tijdelijke plaatsen die specifiek werden ingericht om personen die in het kader van de Dublin-verordening door Italië werden terug- of overgenomen zijn momenteel dus niet meer open.

Deze vaststelling bracht Uw Raad er reeds toe een beslissing van verwerende partij volgens dewelke Dublin-terugkeerders nog steeds terecht konden in specifiek voor hen ingerichte opvangplaatsen te vernietigen (RvV nr. 169 039 van 3 juni 2016).

Bijgevolg moeten Dublin-terugkeerders sinds juni 2015 beroep doen op het reguliere opvangnetwerk. Dit wordt ook door verwerende partij bevestigd in de bestreden beslissing.

In de volgende paragrafen wordt dit reguliere opvangnetwerk en zijn tekortkomingen besproken.

2.2.2. Het CAS opvangsysteem is georganiseerd als 'emergency reception centres'. Het is een opvangnetwerk dat niet enkel voorzien is voor Dublin-terugkeerders. Het is wel de opvangplaats waar de meeste Dublin-terugkeerders terechtkomen zoals het rapport van SFH aanhaalt in volgende paragrafen:

"Asylum seekers who are returned to Italy under the Dublin III Regulation usually find accommodation in a CAS or another first-stage reception centre. " (p.26)

"People who are transferred to Rome under the Dublin III Regulation and whose asylum application is dealt with by the Questura of Rome are usually accommodated in CAS centres. " (p.29)

Zoals verwerende partij erkent in de bestreden beslissing stelt ook het AID A-rapport dat het gros van de verzoekers om internationale bescherming nog steeds in de CAS-centra worden opgevangen (p. 14).

De kwaliteit van deze opvang laat ver aan de wensen te over zo blijkt uit volgende paragrafen van het SFH rapport:

"The majority (72 percent) of places in the accommodation system are in CAS centres; however there is no publicly available list of centres and their funding and mandates are intransparent. Neither are there any clear national guidelines. CAS are run by various institutions, including municipalities, private organisations and NGOs. Management often lacks experience in dealing with asylum seekers. Many centres are very remote, overfull and unsuitable. There are also reports of very poor hygienic standards. Due to the dramatic increase in the number of centres and constant changes to management, staff are often unqualified and/or overworked." (p.28-29)

"CAS centres are contracted out every six months; the resulting financial insecurity binders the establishment of good, sustainable projects. To be awarded a contract, operators apply together with an accommodation (unlike contracts for Centri governativi di prima accoglienza), which means that both the management and location can change." (p. 29)

Asielzoekers en Dublin-terugkeerders zoals verzoeker lopen bovendien grote kans om een zeer lange tijd in deze ongewenste situatie te verblijven. Het CAS opvangnet is in de praktijk geen tijdelijke verblijfplaats voor mensen als verzoeker. Dat bewijst ook het volgend fragment:

"Theoretically, new arrivals should only stay in a CAS for a short time until accommodation can be found in a SPRAR. However, as the SPRAR system does not have sufficient places, most people stay in CAS for longer or for the whole duration of their asylum procedure. There used to be a maximum duration for a stay in a CAS, but this restriction was lifted. People can stay in a CAS centre at least until their asylum request has been approved or rejected. If the person appeals against a rejection of their asylum application, they are given the same status as an asylum seeker and can also stay in the centre. However, in some CAS centres, people have to leave 15 days after receiving their asylum decision. In these cases, there is a high probability that they will end up on the street." (p.29)

2.2.3. De verwerende partij verwijst in haar beslissing specifiek naar de SPRAR opvang. Dit is onderdeel van de 'second stage reception' opvang en Dublin-terugkeerders kunnen hier inderdaad tot toegelaten worden. Deze opvangplaatsen staan echter niet enkel open voor Dublin-terugkeerders (SFH-rapport p.33). Meer nog, Dublin-terugkeerders maken een heel klein deel uit van het totaal aan personen die in SPRAR opvang verblijven

"In 2014, only around four percent of people accommodated in the SPRAR system were Dublin cases." (ib., p.36)

Het lage aantal van Dublin-terugkeerders in deze opvangplaatsen is omdat de prioriteit bij andere groepen ligt. Zo wordt voorrang verleend aan personen die hun asielaanvraag positief beantwoord zien en aan kwetsbare personen:

"SPRAR was instructed by the Ministry of the Interior to give priority to integrating people from first-stage reception centres who had been granted asylum into the SPRAR system in order to free up accommodation places in the CAS centres for new asylum seekers" (p.35)

"Vulnerable people are also given priority." (p.35)

Bovendien kamt de SPRAR opvang met grote tekorten in het aantal plaatsen.

"Despite a considerable increase in the number of beds, the capacity in SPRAR centres is insufficient. Therefore, many people never have access to a second-stage reception centre." (p. 14)

De verwerende partij verwijst naar de uitbreiding van het aantal plaatsen in het SPRAR-netwerk. In het aangehaalde SFH-rapport wordt dit ook aangehaald en verzoeker wil dan ook zeker niet beweren dat Italië geen inspanningen doet om de ondercapaciteit aan te pakken. Dit verandert echter niets aan de conclusie dat er, ondanks de extra inspanningen, nog steeds onvoldoende bedden zijn.

"However, it is still not enough by far, considering that people in the 92,000 places in first-stage reception centres are theoretically waiting to be given a place in the SPRAR system. As SPRAR has far fewer places than CAS, SPRAR centres are normally always full and places can only be allocated to a small number of asylum seekers and beneficiaries of protection. "(p.34)

Het SFH-rapport concludeert m.b.t. de kans om opgevangen te worden in SPRAR opvang als volgt:

"Allocation seems to be random and, in a certain sense, a matter of luck. "(p.38)

Naast het feit dat verzoekers profiel hem een zeer kleine kans geeft om een plaats in een SPRAR te verkrijgen, is de kwaliteit van dergelijke opvang ook sterk achteruit gehaald door het stijgend aantal bedden.

"The SPRAR system offers good support for those who can find a place. However, because of the dramatic increase in the number of places, it is impossible to ensure the same high quality standards as when there were fewer places, "(p.38

)

Door enkel te verwijzen naar het feit dat er meer plaatsen bijgekomen zijn in het SPRAR opvangnetwerk, laat verwerende partij na een grondige analyse te maken van de concrete situatie van verzoeker en de kwaliteit van deze opvangplaatsen.

2.2.4. Een analyse van deze opvangsystemen doet besluiten dat er wel degelijk systematische tekortkomingen aanwezig zijn die ertoe kunnen leiden dat verzoeker op een mensenwaardige manier behandeld wordt. In het door verwerende partij aangehaalde SPRAR opvang komen weinig Dublin-terugkeerders terecht en ook hier geeft verwerende partij niet de garantie dat verzoeker in deze instanties zal terechtkomen. Door de toestroom aan asielzoekers en de voorkeur die op een andere groep ligt, lijkt de kans dan ook klein dat verzoeker hier een verblijfplaats vindt. Bovendien, moet er zelfs dan gewezen worden op de tekortkomingen van dit opvangnetwerk, iets wat verwerende partij ook nagelaten heeft. Verwerende partij heeft zich gelimiteerd tot het verwijzen naar de toekomstplannen van de Italiaanse overheid inzake opvang van asielzoekers ('zullen samengevoegd worden') en tot het verwijzen naar initiatieven ('meer plaatsen') zonder te kijken of het probleem (gebrek aan mensenwaardige opvang) daarmee is opgelost. De rapporten van SFH en AIDA werden door verwerende partij fragmentarisch gelezen.

Verwerende partij verwijst wel naar de conclusie van het SFH-rapport, namelijk dat Italië niet voldoet aan haar verplichtingen wat de opvang van asielzoekers betreft, maar meent dat deze niet gevolgd kan worden. Verwerende partij laat echter na om te motiveren waarom deze conclusie niet gegrond zou zijn. Zowel uit het AIDA rapport als het rapport van SFH blijkt immers de talrijke en grootschalige problemen waarmee Italië kampt, en het gegronde risico dat verzoeker in mensenwaardige omstandigheden op straat zal belanden bij een terugkeer. De afwijkende conclusie van verwerende partij vindt geen grond in de landeninformatie waarop ze zich beroept. Daarbij laat verwerende partij het na om concreet te motiveren waarom de conclusie van het SFH-rapport niet gevolgd dient te worden. Hierdoor ging verwerende partij dan ook onzorgvuldig te werk.

3. Gezien de problematische situatie in Italië, had verwerende partij voor verzoeker schriftelijke garanties moeten vragen aan de Italiaanse overheid aangaande een correcte behandeling van zijn asielprocedure en de mogelijkheid tot opvang. Dit geldt des te meer nu verzoeker het risico loopt om de toegang tot het opvangnetwerk geweigerd te worden doordat hij in het verleden vertrokken is uit een opvangcentrum in Bologna. Deze garanties ontbreken echter compleet. De Italiaanse overheid reageerde zelfs niet op het verzoek tot overname dat de Belgische overheid aan haar richtte, laat staan dat er schriftelijk garanties werden geboden. Verwerende partij ging uiterst onzorgvuldig te werk door de bestreden beslissing te nemen zonder voorafgaandelijk individuele garanties voor verzoeker te vragen aan de Italiaanse autoriteiten.

4. Tot slot hield verwerende partij niet voldoende rekening met de massale instroom van nieuwe asielzoekers in Italië in 2017. Deze grote toename van het aantal asielzoekers in Italië, bovenop het grote aantal migranten die in 2016 aankwamen, maakt de opvangcrisis in Italië enkel maar groter.

Het rapport van SFH/OSAR dateert namelijk van augustus 2016 en is bijgevolg onmiskenbaar verouderd.

Indien we kijken naar een recente bron, blijkt dat verwerende partij een gedateerd beeld schetst over de opvangcrisis in Italië.

Zo blijkt uit een recent rapport van IRIN van 15 juni 2017 met de veelzeggende titel Italy's migrant reception system is breaking' het volgende (zie stuk 8):

"Italy's migrant reception system is buckling under the pressure of record arrivals and ill-thought-out reforms that are leaving asylum seekers with no access to state healthcare and choking those trying to help with red tape, an IRIN investigation reveals.

Irregular migration by sea from Libya to Italy has been overwhelming state institutions and personnel even before peak arrivals begin mid-summer. So far this year, Italy has received 19 percent more people than during the same period in 2016, itself a record-breaking year. In response, Italian officials are working to radically restructure the nation's migrant reception system.

The reforms have been spearheaded by the Minniti immigration decree, passed in April and named after Interior Minister Marco Minniti. The law aims to overhaul an asylum system long mired by backlogs of applications and appeals, largely by expediting court proceedings and deportations of those denied asylum.

Key provisions include the creation of 16 new repatriation centres, the first of which is expected to open in August, adding to the nation's existing four. The decree will also abolish secondary appeals on asylum rulings. In the past, asylum seekers were able to repeatedly appeal negative decisions on their claims, with individual court hearings taking years to process through Italy's slow-motion bureaucracy.

The Minniti decree is an attempt to reduce paperwork in state offices and close loopholes long exploited by irregular migrants wanting to remain in the country. But aid workers say the changes have opened up new saps in the system. which they say remains poorly monitored and continues to underserve people with legitimate asylum claims.

Most notably, the new system leaves migrants without access to state health services until they are issued identification documents containing ID numbers, usually four to six months after arriving. As recently as February, migrants could access free public facilities for emergency healthcare. Now, the medical costs of those without an ID number must be covered by the privately contracted reception centres hosting them. "

Uit het rapport van het Executive Committee of the High Commissioner's Programme van 22 september 2017 (stuk 9) blijkt het volgende:

"In Europe, between January and July 2017, over 115,000 people are known to have arrived irregularly by sea, including 95,200 to Italy, 11,500 to Greece and 8,600 to Spain. The number of refugees and migrants arriving via the Mediterranean Sea decreased as compared to the same timeframe in 2016, largely due to a reduction in the numbers crossing the sea to Greece. In Italy, the overall number of arrivals during the first seven months of 2017 remained at a similar level to the previous year, while there was an increase in arrivals to Spain compared to 2016. [..]

In Italy, there have been over 95,000 new arrivals documented in 2017, the majority of whom disembarked in Sicily. UNHCR is present in the disembarkation areas in several locations, delivering information on asylum and relocation to new arrivals and supporting the authorities with the identification of persons with specific needs. The asylum and reception system is under significant pressure. Capacity in the hotspots is limited, and many asylum-seekers reside in emergency facilities which are not adequate for long-term accommodation. There are currently an estimated 200,000 individuals in regular and emergency reception facilities."

Verwerende partij hield met deze massale toestroom van nieuwe asielzoekers in Italië geen rekening, hoewel men dit wel diende te doen. Door geen verder onderzoek te doen naar het risico op een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, maar er zich in tegendeel uiterst makkelijk vanaf te maken, hield verwerende partij geen rekening met de op haar rustende onderzoeksplicht, en ging ze uitermate onzorgvuldig te werk.

Volgens de vaste rechtspraak van de RvV rust er een positieve verplichting op verwerende partij om na te gaan of de grondrechten van verzoeker niet in het gedrang zullen worden gebracht bij een

repatriëring naar Italië (zie bvb. RvV, 19 december 2013, nr. 116 183; RvV, 2 december 2013, nr. 114 908; RvV, 30 januari 2014, nr. 117 992).

Het is alom bekend dat Italië sinds 2014 ernstige problemen heeft met betrekking tot de opvangcapaciteit, en dat de Italiaanse overheid grote moeilijkheden heeft om de menselijke waardigheid van asielzoekers te garanderen. Door de massale toename van asielzoekers sindsdien zijn de problemen enkel maar toegenomen. Hierdoor zijn er ernstige aanwijzingen op een mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

Overigens dient er op gewezen te worden dat verschillende zaken aanhangig zijn gemaakt bij het EHRM omtrent de opvangomstandigheden en de mensonwaardigheid hiervan in Italië. In de situatie waar het minderjarigen betrof, heeft het EHRM zelfs voorlopige maatregelen toegestaan. Het gaat om de zaken *Darboe and Camara v. Italy* (no. 5797/17); *Sadio v. Italy* (no. 3571/17); *Jahid and others v. Italy* (no. 3610/17) en *Fofana v. Italy* (no. 3963/17):

"The applicants allege that the Cona reception centre, which has a capacity of approximately 500, was home to around 1,400 people at the relevant time. The dormitory measured 360 sq. m. and accommodated 250 people. Owing to the overcrowding, the communal areas were taken up with beds. The number of toilets was inadequate for the number of people: among other things, the occupants had to form long queues outside, even in winter, in order to have a shower. There was no supervision of the distribution of food, which was frequently insufficient to meet the demand. In addition, the space set aside for eating meals was completely taken up by the serving staff. The applicants further claim that the centre was not supervised by law-enforcement officials, and that knives and drugs were in circulation. They also allege instances of prostitution. Relying on Article 3 of the Convention (prohibition of inhuman or degrading treatment), Mr Sadio complains of being exposed to inhuman and degrading treatment on account of the living conditions in the Cona reception centre." (stuk 5)

Op 9 februari 2018 velde Uw Raad in verenigde kamers arrest nr. 199 510 (stuk 10), waarin het volgende werd geoordeeld:

"Uit lezing van de rapporten die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt en waaruit zij citeert, blijkt dat wat betreft de omstandigheden waarin zij mogelijks zal terechtkomen bij haar terugleiding naar Italië, het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM in deze stand van het geding niet is uitgesloten. "

Ook de Tribunal Administratif de Rennes oordeelde in arrest nr. 1705747 (stuk 11) dat er sprake is van "systemic deficiencies in the Italian asylum procedure and in its reception conditions for asylum applicants which amount to inhuman or degrading treatment".

Door geen rekening te houden met de massale toestroom van nieuwe asielzoekers in Italië sinds 2016, waardoor het reeds overbelaste asiel- en opvangsysteem nog verder onder druk kwam te staan, ging verwerende partij uiterst onzorgvuldig te werk, en werd de zorgvuldigheidsplicht dan ook geschonden. Er waren in 2014 reeds ernstige problemen in Italië met betrekking tot de opvangcapaciteit, en de Italiaanse overheid kende grote moeilijkheden om de menselijke waardigheid van asielzoekers te garanderen. Door de massale toename van asielzoekers sindsdien, zijn de problemen hieromtrent enkel maar toegenomen. Hierdoor zijn er ernstige aanwijzingen op een mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

Dit alles vormt een uiterst onzorgvuldige handelwijze, waardoor dan ook de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden.

Verder werd de motiveringsplicht geschonden, aangezien de motivering niet draagkrachtig is, en de bestreden beslissing niet kan schragen.

Tot slot schendt de bestreden beslissing artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, aangezien verzoekende partij een gegrond risico loopt om op straat te belanden in Italië."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en de artikelen 13 juncto 22.7 van de Dublin III-verordening. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij nalaat de voorzienbare gevolgen van een gedwongen overdracht naar Italië degelijk te onderzoeken. Verzoeker meent dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en/of een reëel risico om te worden blootgesteld aan door artikel 3 van het EVRM verboden behandelingen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest bevat een gelijkaardige bepaling en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v.

Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker van internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). In dit kader worden verzoekers van internationale bescherming gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van verzoekers van internationale bescherming zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten

tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel van uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van verzoekers van internationale bescherming in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt daarom heden het volgende: "Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen."

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

In casu gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor verzoekers van internationale bescherming in Italië en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker als Dublinterugkeerder, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugname door Italië zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

Daarbij gaat de Raad in de eerste plaats na of de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Tevens gaat de Raad na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoeker, als verzoeker van internationale bescherming en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Verzoeker benadrukt dat hij niet betwist bij zijn aankomst recht te hebben om zijn beschermingsverzoek in te dienen doch verschillende rapporten wijzen op de vaak lange wachttijden voor Dublin-terugkeerders. Verzoeker wijst meer specifiek op het SFH-rapport en het meest recente AIDA-rapport. Uit deze rapporten blijkt ook dat het fenomeen van lange wachttijden niet beperkt is tot Rome en Milaan en dat de toegang tot de reguliere opvang weken of zelfs maanden vertraging kan oplopen. De noodgedwongen zelfgeorganiseerde informele verblijfplaatsen bieden menonwaardige omstandigheden aan volgens het rapport van Artsen Zonder Grenzen. Volgens het SFH-rapport is het niet uitzonderlijk dat verzoekers van internationale bescherming zich moeten begeven naar de straat of een dergelijk alternatief opvangcentrum. Verzoeker verwijst nog naar verschillende recente bronnen die de verregaande opvangcrisis in Italië verduidelijken (MSF, 8 februari 2018; The Guardian, 19 februari 2018). Ten slotte wijst verzoeker ook op het toegenomen geweld tegen migranten in Italië en het gebrek aan bescherming van de autoriteiten (The Guardian, 6 februari 2018; een rapport van Human Rights van 12 oktober 2017 en een NGO rapport van 26 augustus 2017). Waar de gemachtigde aanhaalt dat ngo's werkzaam zijn in de luchthavens die Dublin-terugkeerders helpen bij hun aankomst blijkt volgens verzoeker uit het SFH-rapport dat deze hulp verre van optimaal is. De gemachtigde liet na garanties te bieden dat verzoeker een snelle toegang zou hebben tot het opvangnetwerk. Bovendien zal aan verzoeker de toegang tot het opvangnetwerk worden geweigerd omdat hij vrijwillig vertrokken is uit het opvangcentrum in Bologna. Uit het AIDA-rapport blijkt dat Dublin-terugkeerders die eerder uit een opvangcentrum zijn vertrokken, problemen zullen krijgen bij hun terugkeer naar Italië. Deze informatie wordt bevestigd in het SFH-rapport.

Aangaande de toegang tot de procedure voor een internationaal beschermingsverzoek wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

"Recente bronnen betreffende de Italiaanse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers zijn het vorig jaar geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, Daniela di Rado, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", laatste update 21.03.2018, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH/OSAR ("Reception Conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy", Bern, augustus 2016, hierna OSAR-rapport genoemd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Een verzoek voor internationale bescherming kan worden ingediend bij de met de grenscontrole bevoegde diensten of bij de daartoe bevoegde diensten ("Questura") als de persoon zich al op Italiaans grondgebied bevindt. Een eerste stap omvat een registratie met onder meer een identificatie, het nemen van een foto en vingerafdrukken ("fotosegnalamento"). Dit wordt gevolgd door een formele registratie van het verzoek bij de diensten van de 'Questura' ("verbalizzazione"). Het AIDA-rapport stelt dat het grootste probleem waarmee "Dublin-terugkeerders" te maken krijgen een probleem is waar alle verzoekers voor internationale bescherming in Italië mee te maken krijgen en verband houdt met de Opvangrichtlijn en de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ("The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions and to possible obstacles to accessing the asylum procedure, which are, however, a problem common to all asylum seekers", pagina 48). Het rapport meldt dat de Italiaanse instanties enkel in geval van expliciete akkoorden aangeven via welke luchthaven de overdracht dient te worden voltrokken. In geval van impliciete akkoorden is dit niet het geval en worden volgens het rapport de meeste overdrachten voltrokken via de luchthavens van Rome en Milaan Malpensa terwijl de betrokkene vervolgens kan worden verzocht zich aan te bieden bij een "Questura" in bijvoorbeeld Sicilië. De betrokkene moet zelf de reis naar de verantwoordelijke "Questura" ondernemen, wat volgens de auteurs een obstakel vormt op vlak van toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 48). Hieromtrent merken we dat de auteurs niet aan de hand van objectieve

gegevens aangeven over hoeveel gevallen het effectief gaat. We benadrukken dat het rapport wel meldt dat van de 702 tussen januari en oktober 2017 via Milaan overgedragen personen 80% werd toegewezen aan de "Questura" van Varese (Lombardije), een regio noordelijk van Milaan (pagina 48). Er werden door de auteurs geen elementen of gegevens aangevoerd die doen veronderstellen dat in het geval van overdrachten via de luchthaven van Rome ook niet een "Questura" in de nabijheid van Rome zou worden aangewezen. Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat personen, die op grond van de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze zoals de betrokkene nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 48). Het OSAR-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet zomaar kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("This report describes the situation in Italy based on the examples of Rome and Milan. As there are considerable differences between regions and municipalities, it is not possible to outline the overall situation in the country", pagina 5). Het rapport meldt dat personen, die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden in Italië, een verzoek dienen te doen na overdracht en vervolgens een termijn krijgen om zich aan te bieden bij de verantwoordelijke 'Questura' voor de registratie van het verzoek (pagina 25). Het rapport meldt tevens dat zowel in Rome als Milaan ngo's operationeel zijn die bijstand verlenen aan "Dublin-terugkeerders", waaronder ook diegenen die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden (pagina 25 : "Basically, all people who are transferred to Rome, Milan or Bologna have access to the responsible NGO. However, the NGOs can only support people whose asylum procedure is ongoing or who have not applied for asylum in Italy previously"). Zowel in het AIDA- als het OSAR-rapport worden opmerkingen gemaakt betreffende de mogelijk lange duur tussen de eerste fase, de aanmelding en de tweede fase, de formele registratie (AIDA-rapport, pagina 29 : "In practice, the formal registration might take place weeks after the date the asylum seeker made the asylum application. This delay created and still creates difficulties for asylum seekers who, in the meantime, might not have access to the reception system and the national health system; with the exception of emergency health care"; OSAR, pagina 18, "Asylum seekers sometimes have to wait a long time until they get a first appointment (fotosegnalamento). This also applies to Dublin returnees who did not apply for asylum in Italy before they were transferred. In Rome, the waiting period can be up to one month. During this time, applicants have no identification and no access to reception or accommodation"). We zijn van oordeel dat bovenvermelde passages doen besluiten dat zich inderdaad problemen kunnen voordoen bij de registratie van een beschermingsverzoek, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat. Het AIDA-rapport geeft aan dat er op dat vlak opmerkelijke regionale verschillen zijn en dat onder meer in Napels de duur tussen aanmelding en formele registratie door de invoering van een digitale (online) procedure werd teruggebracht tot 10 dagen (pagina 30). We zijn tevens van oordeel dat de door beide rapporten geschetste omstandigheden niet wezenlijk verschillen van de feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van de bovenvermelde rechtspraak van het EHRM."

En:

"Lezing van beide rapporten leidt volgens ons niet tot het besluit dat personen, die onder de bepaling van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren. Het Italiaanse systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming bestaat grosso modo uit eerste- en tweedelijnsopvang. In het geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang voorzien in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang' ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). Collectieve eerstelijnsvoorzieningen zijn de CDA- ("Centro di accoglienza") en CARA-centra ("Centri governativi di prima accoglienza") aangevuld met bijkomende plaatsen in de CAS-centra ("Centri di accoglienza straordinaria"). De tweedelijnsopvang bestaat uit de structuren binnen het SPRAR-systeem ("Sistema di Protezione per richiedenti asilo e rifugiato"). Verzoekers verblijven in de eerstelijnsopvang tot ze kunnen doorstromen naar de SPRAR-structuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. Het AIDA-rapport meldt dat ondanks de gestage uitbreiding van de capaciteit van het SPRAR-netwerk het gros van de verzoekers voor internationale bescherming nog steeds onderdak werd geboden in CAS-centra (pagina 14). Verder vinden we in het rapport terug dat Artsen zonder Grenzen bekend maakte dat het in 2017 binnen de groep van dakloze immigranten, die het in Rome bijstand biedt, een toename waarnam van

personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië werden overgedragen (pagina 74)."

En ook:

"Wat "Dublin-terugkeerders" betreft stelt het AIDA-rapport dat personen, die voorheen nog niet werden toegewezen aan een opvangstructuur, toegang hebben tot deze structuren. Er wordt opgemerkt dat het een tijd kan duren voordat effectief toegang tot de opvangstructuren kan worden geboden, maar dat daaromtrent geen gegevens beschikbaar zijn ("Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation", pagina 74). Betreffende de melding van Artsen zonder Grenzen dat ze meer "Dublin-terugkeerders" aantreffen binnen de populatie dakloze immigranten in Rome kunnen we opmerken dat niet nader wordt geduid in welke hoedanigheden deze personen terugkeerden en of deze personen daadwerkelijk geen toegang verkregen tot de opvangstructuren. In het OSAR-rapport wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (pagina 14 : "The reception system in Italy has grown from 5.000 to 120.000 places within four years. There were 105.248 places in state-run reception centres in February 2016 (...) The SPRAR system currently has 2.000 places, with a further 10.000 planned"). Het OSAR-rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" meestal in een CAS-centrum of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk (pagina 30)."

Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoeker uit het oog verliest dat hij nog geen opvang heeft genoten in Italië in de zin van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming (hierna: de Opvangrichtlijn). Uit zijn verklaringen en uit de bestreden beslissing blijkt immers dat verzoeker nog geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Italië en dat hij nog geen opvang heeft gekregen in die hoedanigheid. De opvang die verzoeker gekregen heeft in Bologna betrof opvang voor illegale migranten die toekomen vanuit de Middellandse Zee. De Opvangrichtlijn geldt, zoals de titel ervan reeds stelt, enkel voor personen die een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, wat verzoeker in Italië in elk geval nog niet heeft gedaan. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij, nu hij als Dublinterugkeerder zal toekomen in Italië als persoon die daar nog geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, geen opvang zal krijgen in de zin van de Opvangrichtlijn.

Verder merkt de Raad op dat er in de bestreden beslissing, op basis van recente rechtspraak van het EHRM, op wordt gewezen dat de situatie van verzoekers van internationale bescherming in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. De Raad stelt vast dat het EHRM bevestigde dat de algemene en structurele situatie van verzoekers van internationale bescherming in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublinoverdrachten van verzoekers naar dat land te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland). De Raad benadrukt dat dit standpunt in 2016 wederom werd bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15636/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27).

Uit verdere lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië. De gemachtigde heeft bij zijn onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van verzoekers van internationale bescherming in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De gemachtigde baseert zich onder meer op het geactualiseerde AIDA-rapport, up-to-date tot 21 maart 2018 met betrekking tot de situatie van Dublin-terugkeerders en verzoekers van internationale bescherming in Italië, maar verwijst ook naar het rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe: "Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, hierna het 'SHF-rapport' genoemd, dat ruime aandacht besteedt aan de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië, met name in Rome en Milaan. De Raad merkt verder op dat de gemachtigde zich tevens heeft gesteund op andere stukken, waarvan de meest recente zijn: het rapport van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights") van 2016; en het rapport van Danish Refugee Council en Swiss Refugee council van februari 2017.

Vervolgens wordt ingegaan op de verschillende vormen van opvang en tevens specifiek deze voor Dublin-terugkeerders. In de bestreden beslissing wordt benadrukt dat uit het AIDA-rapport blijkt dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit, met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. De gemachtigde verwijst ook naar het SHF-rapport waarin wordt gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen op pagina 14 ("The reception system in Italy has grown from 5.000 to 120.000 places within four years. There were 105.248 places in state-run reception centres in Februari 2016 (...). The SPRAR system currently has 2.000 places, with further 10.000 planned"). Vervolgens wordt in de bestreden beslissing vermeld dat het SHF-rapport meldt dat Dublin-terugkeerders meestal in een CAS-centrum of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals SPRAR-netwerk (pagina 30). Verder stelt de gemachtigde: *"Zowel het recent geactualiseerde AIDA-rapport als het OSAR-rapport maken gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen inzake het bieden van opvang en in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten betreffende de opvang en behandeling van verzoekers voor internationale bescherming in Italië is onvoldoende om tot dit besluit te komen."*

Dat er zich in individuele gevallen problemen voordoen, doet derhalve geen afbreuk aan het gegeven dat Italië grote inspanningen doet, dat er verschillende opvangmogelijkheden zijn en dat deze stelselmatig worden uitgebreid.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat en ook waarom de gemachtigde niet akkoord gaat met de conclusie van de auteurs van het SFH-rapport dat Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen wat de opvang voor verzoekers van internationale bescherming betreft. De gemachtigde verduidelijkt immers dat de vermelde tekortkomingen niet in die mate en niet op een dergelijke schaal voorkomen dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Wat betreft de aankomsten van Dublin-terugkeerders te Rome, wat in casu het geval is, leest de Raad in het SFH-rapport dat de NGO, die actief is op de luchthaven van Rome, op voorhand wordt ingelicht van de komst van Dublin-terugkeerders. Bij aankomst worden Dublin-terugkeerders door de grenspolitie begeleid tot het bureau van de Questura op de luchthaven. Er worden vervolgens vingerafdrukken en een foto genomen. De NGO wordt ingelicht over de juridische situatie van de betrokken Dublin-terugkeerders en de stand van zaken in hun asielprocedure, zodat de NGO in staat is hen in te lichten en bij te staan. Te Rome zal de NGO zich organiseren om opvang te zoeken voor Dublin-terugkeerders die nog geen beschermingsverzoek hebben ingediend in Italië en waarvoor de Questura van Rome bevoegd is voor de verdere behandeling van dit verzoek. Het rapport meldt dat Dublin-terugkeerders soms de nacht moeten doorbrengen op de luchthaven, maar dat twee nachten uiterst zeldzaam zijn. Het bureau van de grenspolitie is open tot 14 uur van maandag tot vrijdag. Zij die buiten de kantooruren komen, moeten dus wachten tot het bureau opengaat (p. 25 en p. 26). Dublin-terugkeerders, voor wie de Questura van Rome bevoegd is of wordt, worden meestal in een CAS opgevangen. Uit de verdere informatie van het SFH-rapport blijkt dat deze CAS worden beheerd door diverse instellingen, met name gemeenten, privé-organisaties of NGO's. De NGO die actief is op de luchthaven te Rome, ontvangt een lijst met beschikbare CAS plaatsen. Indien er geen beschikbare CAS plaatsen zijn, dient de NGO zich te richten tot de prefectuur om een ander opvangadres te verkrijgen. Hieruit blijkt dus dat de NGO te Rome voor Dublin-terugkeerders, die nog geen beschermingsverzoek hebben ingediend voor hun vertrek uit Italië, zoals verzoeker, in eerste instantie een opvangplaats zal voorzien hetgeen dus onder meer een CAS kan zijn.

Het besluit van de gemachtigde dat er in Rome een NGO operationeel is die bijstand verleent aan Dublin-terugkeerders, berust dus op goede gronden en wordt niet betwist. In de bestreden beslissing wordt ingegaan op de situatie dat er een zekere tijd kan verstrijken tussen de aanmelding en de formele registratie, en wordt besloten dat "We zijn van oordeel dat bovenvermelde passages doen besluiten dat zich inderdaad problemen kunnen voordoen bij de registratie van een beschermingsverzoek, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat. (...) We zijn tevens van oordeel dat de door beide rapporten geschetste omstandigheden niet wezenlijk verschillen van de feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van de bovenvermelde rechtspraak van het EHRM."

Verder haalt de gemachtigde ook de volgende nuancering aan wat betreft een recent rapport van Amnesty International van 2016: "Amnesty International (AI) verwees in een in november 2016 verschenen rapport naar omstandigheden in de Italiaanse "hotspots" die een schending van artikel 3

van het EVRM zouden impliceren" ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016). Volgens AI maken de Italiaanse instanties zich bij de registratie van de vingerafdrukken van immigranten schuldig aan buitensporig geweld. We benadrukken dat de omstandigheden, beschreven in het rapport enkel betrekking hebben op de registratie van vreemdelingen, die Italië op illegale wijze binnen reisden, in de "hotspots". In het geval van de betrokkene werden de Italiaanse instanties bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene en de betrokkene zal onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan de Italiaanse instanties worden overgedragen. Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene in een van de Italiaanse "hot spots" zal worden ondergebracht. Er wordt opgemerkt dat verzoeker als Dublin-terugkeerder in de reguliere opvang zal terechtkomen, zoals hierboven beschreven, en niet naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden.

Ook met betrekking tot het in februari 2017 verschenen rapport van de Danish Refugee Council en Swiss Refugee Council betreffende de opvang van personen die vanuit Denemarken en Zwitserland in de periode van april 2016 tot en met januari 2017 werden overgedragen aan Italië, benadrukt de gemachtigde dat dit rapport specifiek de aandacht vestigt op personen met specifieke noden zoals gezinnen met minderjarige kinderen. Verzoeker is volgens zijn verklaringen in 1986 geboren en de bevindingen van het rapport zijn volgens gemachtigde aldus niet van toepassing op hem.

Verzoekers algemene kritiek toont niet aan dat deze motieven niet draagkrachtig zijn.

Verzoeker uit verder kritiek op het CAS-opvangsysteem. De kwaliteit van deze opvang laat ver te wensen over, zo blijkt volgens verzoeker uit het SHF-rapport. Het CAS-opvangnet is in de praktijk geen tijdelijke verblijfplaats voor mensen als verzoeker. De gemachtigde verwijst naar de SPRAR-opvang als onderdeel van de second stage reception-opvang. Evenwel is volgens verzoeker het aantal Dublin-terugkeerders in deze opvangstructuur heel laag omdat de prioriteit ligt bij andere groepen, zoals personen die hun beschermingsverzoek positief beantwoord zien en aan kwetsbare personen. Door enkel te verwijzen naar het feit dat er meer plaatsen bijkomen in het SPRAR-opvangnetwerk laat de gemachtigde na een grondige analyse te maken van de kwaliteit van deze opvangplaatsen. Volgens verzoeker is het probleem van een gebrek aan menswaardige opvang niet opgelost. De gemachtigde had schriftelijke garanties moeten vragen aangaande een correcte behandeling van zijn beschermingsprocedure en de mogelijkheid tot opvang. Bovendien hield de gemachtigde niet voldoende rekening met de massale instroom van nieuwe verzoekers van internationale bescherming in Italië in 2017. Verzoeker verwijst naar een rapport van IRIN van 15 juni 2017 en een rapport van het Executive Committee of the High Commissioner's Programme van 22 september 2017. Door de massale toename van verzoekers om internationale bescherming zijn de problemen enkel maar toegenomen.

De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing: *"Het AIDA-rapport meldt verschillende keren dat de levensomstandigheden kunnen verschillen van centrum tot centrum en dat een aanzienlijk ("notable") aantal CAS-centra levensomstandigheden kent die gelijkwaardig zijn aan die in het SPAR-netwerk (pagina 89). De auteurs van het OSAR-rapport opperen verscheidene malen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door de door de auteurs aangebrachte gegevens en informatie. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt. Zowel het recent geactualiseerde AIDA-rapport als het OSAR-rapport maken gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen inzake het bieden van opvang en in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten betreffende de opvang en behandeling van verzoekers voor internationale bescherming in Italië is onvoldoende om tot dit besluit te komen."*

De gemachtigde concludeert dat op basis van het door hem gedane onderzoek kon worden besloten dat er geen aanleiding is om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor verzoekers van internationale bescherming die in het kader van de verordening nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen een reëel risico lopen om te worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM verboden behandelingen. De gemachtigde heeft hierbij erkend dat er nog problemen zijn en dat de

opvang van verzoekers van internationale bescherming in Italië zeker nog voor verbetering vatbaar is, maar dat de vastgestelde problemen niet zwaarwichtig genoeg zijn om tot het besluit te komen dat Dublin-terugkeerders die naar Italië worden overgebracht onderworpen worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Hij heeft hierbij vermeld welk bronnenmateriaal, waarin de actuele situatie in Italië wordt weergegeven hij consulteerde en er wordt niet aannemelijk gemaakt dat zijn bevindingen niet stroken met de inhoud van deze stukken.

De gemachtigde heeft evenzeer opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn gesprek van december 2017 geen gewag maakte van ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest werden ervaren of die volgens hem in geval van een overdracht wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest. Wel integendeel, verzoeker heeft tijdens het gesprek uitdrukkelijk aangegeven te willen terugkeren naar Italië opdat de Italiaanse instanties zijn vluchtmotieven kunnen onderzoeken. Verzoeker stelde expliciet te wensen dat de Italiaanse instanties zijn vluchtmotieven onderzoeken en niet België. Hierin onderscheidt de situatie van verzoeker zich ook van de situatie behandeld in het vonnis van het Tribunal Administratif van Rennes, gevoegd bij het verzoekschrift, waarin immers werd vastgesteld dat de verzoeker in Italië in een hot spot een vernederende behandeling had ondergaan, en van de situatie in de zaak die aanleiding gaf tot het arrest nr. 199 510 van de Raad (verenigde kamers) van 9 februari 2018, waarin de verzoeker ook aangaf in Italië slachtoffer te zijn geworden van intimidatie en fysiek en moreel geweld. Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn stelling dat de gemachtigde geen deugdelijk onderzoek doorvoerde en het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend.

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn bewering dat gelet op de actueel bestaande problemen er een reëel risico bestaat dat hij in Italië, tijdens de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming, geen passende opvang zal kunnen genieten en hij in een situatie zal terechtkomen die voldoende zwaarwichtig is om te kunnen spreken van een foltering of van een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad benadrukt dat in het arrest van het EHRM van 4 november 2014 wordt vermeld dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM de slechte behandeling die wordt aangevoerd een zekere zwaarwichtigheid dient te hebben en dat dit moet worden beoordeeld op basis van alle gegevens van de zaak (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12). Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat verweerder op dit punt in gebreke bleef of op basis van de voorliggende feitelijke gegevens op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit kwam. Er blijkt ook geenszins dat de situatie in Italië vergelijkbaar is met deze in Griekenland en dat verzoekers verwijzing naar een arrest van het EHRM waarbij een analyse werd gemaakt omtrent de problemen in Griekenland (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09) in casu dienstig kan worden aangewend.

De elementen die verzoeker aanbrengt zijn niet van aard om de vaststellingen uit de bestreden beslissing te weerleggen dat uit recentere rapporten blijkt dat het opvangnetwerk aanzienlijk werd uitgebreid en de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van het AIDA-rapport van maart 2018 vaststelde dat de opvang van Dublin-returnees afhankelijk is van de fase van hun asielprocedure. In casu bevindt verzoeker zich niet in de situatie dat zijn verzoek om internationale bescherming werd afgewezen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest, dat in een gelijkaardige bescherming voorziet, kan niet worden vastgesteld.

De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat het bestreden overdrachtsbesluit is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt derhalve evenmin.

Waar verzoeker de schending aanvoert van het rechtszekerheidsbeginsel, stelt hij niet welke verwachtingen gecreëerd werden door de administratie welke niet ingelost werden. Gezien verzoeker aldus verzuimt in concreto aan te tonen op welke wijze het rechtszekerheidsbeginsel werd geschonden, is het middel wat de schending van het rechtszekerheidsbeginsel betreft, onontvankelijk.

Het tweede middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES